

udgør ikke nogle faa Øre, men mange Kroner. Der maa desuden regnes med, at de fleste arbejdsløse i 1916 havde en forholdsvis høj Aarsindtægt, fordi der den Gang kun var ringe Arbejdsløshed, men de skal nu, medens de er arbejdsløse, svare en stor Skat, fordi de havde en forholdsvis høj Indtægt i et tidligere Aar. Det er min fulde Overbevisning, at skal de nugældende Skattebestemmelser gælde, vil det betyde, at mange, mange arbejdsløse vil faa Valget imellem enten at undlade at betale deres Kommuneskat og derved miste deres kommunale Valgret eller ogsaa betale Skatten og saa komme til at leve i bitter Nød en Uge i hvert Kvartal, den Uge, da Skatten skal betales, og miste den Del af deres fattige Indbo, som Laanekontoret ikke allerede har taget. Det Valg vil de blive stillet overfor. De maa træffe deres Valg, udenom det kommer de ikke. Det er derfor, forekommer det mig, en absolut Retfærdighedshandling at give Kommunalbestyrelserne den Bemyndigelse, som tilsigtes ved Lovforslaget, og det er mit Haab, at Kommunalbestyrelserne vil gøre Brug af den Bemyndigelse, de faar, uden den Smaalighed, som har kendetegnet ikke saa ganske faa navnlig af Landkommunalbestyrelserne under Krigen, gøre Brug af den i den Aand, hvori den gives, og ikke betragte den paa samme Maade, som man mange Steder betragter Dyrstidslovgivningen, at det er noget, som man lader andre om.

Det bedste vilde naturligvis have været — og det kunde vi fra vor Side meget have ønsket —, at det blev en Pligt for Kommunalbestyrelserne under visse Forhold og paa visse bestemte Maader at eftergive Skatten for de arbejdsløse. Men jeg forstaar saa godt, at den højtærede Indenrigsminister ikke har formet Lovforslaget saaledes, naar han erindrer, hvorledes man under Behandlingen af Dyrstidslovgivningen saa paa Spørgsmaalet om det kommunale Selvstyre. Men jeg gentager, at vi kunde have ønsket, at det skulde have været en Pligt for Kommunerne under visse Forhold og Omstændigheder at eftergive Skatten for de arbejdsløse.

Naar man nu taler om at eftergive Skatten for de arbejdsløse, mener jeg, at det ikke maa glemmes, at ogsaa mange af dem, som har Arbejde, har overmaade svært ved at betale deres Skat og kun kan gøre det under de allerstørste Savn baade for sig selv og for deres Familie. De forskellige prisregulerende Foranstaltninger, som

er truffet, har hjulpet meget paa Forholdene, men de har langt fra hjulpet tilstrækkeligt. Det er nemlig saadan, at den private — hvad skal jeg kalde den — Vindskibelighed — søger paa alle mulige og umulige Maader at komme udenom de prisregulerende Bestemmelser. Navnlig Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 er den Slags Folk ganske overordentlig stive i at komme udenom, og trods Politiets Bestræbelser florerer Kædehandelen fuldt ud. Gang paa Gang ser man, at handlende bryder prisregulerende Bestemmelser. Alt dette sammen med den Hamstren, som er vidt udbredt i de mere velhavende Klasser, gør, at Varerne fordyres for dem, der skal købe fra Dag til Dag og købe i Smaapartier, altsaa for dem med de smaa Indtægter. Jeg tror derfor, at der vilde være Grund til at tænke paa, om der ikke skulde gives nogen Lempelse i Skattebetalingen ogsaa for dem, som staar i Arbejde, men som kun har en forholdsvis lille Indtægt, og jeg vil da tillade mig at henstille til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke vil overveje Spørgsmaalet om at fremsætte et Lovforslag, hvorefter Ligningsmyndighederne faar Ret til at faa mere Spille rum for det frie Skøn, at Indtægtsgrensen for Ligningsmyndighedernes frie Skøn forhøjes betydeligt ud over de 800 Kr. for Landets og 1000 Kr. for Handelspladsernes og Købstædernes Vedkommende, som den er efter Lov af 15. Maj 1903. For indeværende Skatteaars Vedkommende vilde en saadan Ordning, der selvfølgelig skulde være midlertidig, ganske vist ingen Betydning faa; men for det kommende Skatteaar, for den Ligning, som man nu efter 1. Februar begynder at lægge, vil den kunne komme til at gøre overordentlig meget godt, tiltrængt godt, for de Mennesker, der staar i Arbejde, men har overordentlig svært ved at komme igennem.

Dersom det nu foreliggende Lovforslag bliver vedtaget, og dersom Kommunalbestyrelserne udfører Loven efter dens Aand, vil mange Kommuner komme til at mangle en Del Penge, og det gælder særlig de vanskeligst stillede af Købstadkommunerne, altsaa i Almindelighed dem, der ligger omgivne af Skattely, og som har stor Indvandring fra Landet. Allerede nu er mange Tusinde Smaafolk fra Landet vandret ind til Købstæderne, og Tilstrømningen bliver ved, og den forøges. Vi ser, hvorledes Arbejdsmandsforeningerne rundt omkring i Købstæderne vokser fra Dag til Dag, fordi Folk strømmer ind til Købstæderne fra Landet, og det skyldes